

*Dincolo
de aparențe*

Cărți de
Karen Witemeyer

*Mireasă pe măsură
Cu capul în nori
Să-i câștige inima
Mireasă trasă la sorți
Răpirea predicatorului
Idilă pe fir
Recompensa fără egal
Tu și nimeni altul
Dincolo de aparențe*

*Dincolo
de aparențe*

KAREN WITEMEYER

Oradea
2019

Originally published in English under the title: *More Than Meets the Eye*
Copyright © 2018 by Karen Witemeyer
Published by Bethany House Publishers, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2019 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787;

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace—electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul—cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Traducerea: *Monika Moricz*

Editarea: *Narcisa Țiulete*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Dincolo de aparențe / Karen Witemeyer. - Oradea : Life Publishers, 2019

ISBN 978-606-8915-13-5

821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Lui Jeff și Kristie Gilliam,

Chiar dacă unii zic că e coincidență, eu zic că e providență. Numai Dumnezeu putea să ne întretaie drumurile exact la momentul potrivit, revărsând o binecuvântare mare peste noi toți. Întâlnirea neprevăzută din acea librărie din Lubbock de-acum doi ani m-a umplut de bucurie. Nădăjduiesc să vă pot întoarce favorul cu această poveste îndelung așteptată. Și fie ca dragostea împărtășită de aceste personaje să se oglindească în viața voastră până ne va chema Cristos acasă.

„Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.”

—Efeseni 4:31-32

PROLOG

1879 – DISTRICTUL FANNIN, TEXAS

– Nu vă pierdeți cu firea, copii. Avem câteva familii bune care așteaptă la coadă în Bonham. Sunt încredințată că vom găsi un cămin primitor pentru fiecare dintre voi.

Evangeline Pearson, fetița de patru ani, îi surâse doamnei sponsor de la Societatea de Ajutorare a Copiilor care își croia drum pe culoarul vagonului, rezemându-se când de un spătar al banchetelor goale, când de un altul, ca să nu își piardă echilibrul, banchete care fuseseră înțesate cu copii la plecarea lor din New York.

Domnișoara Woodson o făcea întotdeauna pe Evie să se simtă mai bine. Chiar și după șapte... opt... Evie strâmbă năsucul și își rășchiră degetele pe rând, străduindu-se să numere. În câte stații se opriseră până acum? Când nu îi mai rămase niciun deget de numărat, fetița renunță, pufni necăjită și se trânti de speteaza băncii de lemn. Ce importantă mai avea? Nu fusese dorită de nimeni în nicio stație. Dar domnișoara Woodson îi promisese că o să le găsească ei și lui Hamilton un cămin, iar Evie o credea. La urma urmei, era o femeie atât de drăguță! Nu ca femeia țeapănă, care semăna cu o șopârlă, de pe locul din față al vagonului.

De parcă i-ar fi auzit gândurile, doamna Dougal se răsuci spre ea și o privi încruntată, ochii ei bulbucăți și buzele țuguiate făcând-o pe Evie să se înfioare. Fetița își îngropă fața în umărul fratelui ei.

– Nu o lăsa să te sperie, îi șopti Hamilton, ridicându-și brațul și înfășurându-l cu blândețe în jurul ei. La nouă ani, Hamilton era un băiat atât de mare și de puternic! Nu se temea de nimic.

Nu se temuse nici când au murit mama și tata. Nici când cei de la orfelinat hotărâseră să îi trimită pe frații Pearson cu trenul în vest. Nu plânsese și nu se agitasе defel. Dimpotrivă, o îmbrățișase strâns pe Evie și îi promisese că totul va fi bine. Hamilton era cel mai curajos băiat din lume.

– Nu îi place de mine. Evie se uită pe furiș la șopârlă și, văzând-o încruntându-se în continuare la ea, se ghemui și mai strâns lângă fratele ei. Din cauza ochilor mei, nu-i așa?

Hamilton își strecură brațele pe sub ale ei și o ridică în brațe. Îi ridică bărbia și o privi drept în față.

– Ochii tăi nu au nicio problemă, Evie. Sunt frumoși. Sunt darul lui Dumnezeu. Ți-aduci aminte ce îți spunea mama mereu?

Bărbia lui Evie tremură ușor. Amintirea mamei sale o întrista de fiecare dată. O făcea să își dorească să fie toate lucrurile așa cum fuseseră odinioară, când mama o ținea în brațe în balansoar și îi cânta cântece de leagăn. Când tata o ridica în aer și o învârtea, făcând-o să chicotească întruna cu râsul lui profund, din adâncul inimii. Își dorea camera ei veche, cu tapet presărat cu trandafiri și patul ei cu așternuturi roz și pernă moale. Dar acestea dispăruseră. „Ei” dispăruseră. Pentru totdeauna.

– Ce îți spunea mama? insistă Hamilton.

– Că numai fetițele speciale au ochii în două culori, bâigui Evie.

Voia să creadă că mama avea dreptate. O, cât își mai dorea! Dar, dacă ochii ei în două culori o făceau atât de specială, de ce n-o voia nimeni?

Hamilton încuviință din cap.

– Așa e. Și știi ceva?

Evie se uită la fratele ei, invidiindu-i ochii obișnuiți, de aceeași culoare: căprui.

– Ce?

– Aș vrea și eu să am ochii tăi.

– Serios? Evie se dădu pe spate, cu fruntea încrețită de nedumerire. De ce? Atunci nimeni n-o să te mai vrea nici pe tine.

Hamilton îi zâmbi și îi dădu un bobârnac peste vârful nasului.

– De fiecare dată când te uiți în oglindă îi vezi pe mama și tata uitându-se amândoi la tine: mama prin ochiul tău albastru și tata prin cel căprui. Tu știi cât de mult te-au iubit amândoi. Și, când se uită la tine din oglindă, e ca și când te-ar strânge din nou în îmbrățișarea lor, așa cum o făceau când ne înghesuiam pe amândoi între ei. Îți mai aduci aminte?

Evie dădu încet din cap. O, da, își amintea îmbrățișările acelea calde, care o făceau să se simtă în siguranță. Îmbrăcată în cămășuța ei de noapte, în brațele mamei, își petrecea picioarele în jurul ei. Îi adulsemea parfumul dulce, în timp ce cosița ei lungă îi gădila picioarele goale. Tata mormăia ca un urs înfometat cerând un sandviș „Evie”, o apuca pe mama în îmbrățișare și o strivea pe Evie între ei, cu fețele îngrămădite una în alta, iar ochii lor... cei albaștri și senini ai mamei lipiți de obrazul ei stâng, și cei căprui și strălucitori ai tatei lipiți de obrazul ei drept. Exact ca ai ei!

Un zâmbet răsări pe chipul lui Evie.

– O, Ham'ton, ai dreptate! Am cei mai buni ochi!

El o cuprinse într-o îmbrățișare, nu ca de urs, cum obișnuia să o cuprindă tata, dar tot caldă, sigură și plină de dragoste.

– Să nu uiți asta niciodată, zise el strângând-o și mai tare.

Adăpostită în brațele fratelui ei, Evie auzi un murmur de glasuri din fața vagonului plutind înspre ei.

– Bonham e ultima stație, bombăni doamna Șopârlă în timp ce domnișoara Woodson se strecura pe locul liber de lângă ea, deși nu știu de ce-ar trebui să ne mai batem capul cu asta. Că oricum nimeni n-o să-i vrea pe amărății ăștia. Zacharias le sperie pe femei și îi înfurie pe bărbați cu atitudinea lui ostilă și sfidătoare. Seth arată atât de bolnăvicios, încât cele mai multe cupluri nu cred că o să supraviețuiască iernii. Și Evangeline. Se poartă destul de bine, dar ochii ei neobișnuiți tulbură orice om cumsecade. Cerule mare! Pe „mine” chiar mă tulbură.

– Vorbește mai încet, Delphinia, o sfătui domnișoara Woodson. O să te audă copiii. Ea se răsuci în scaun și îi aruncă lui Evie un zâmbet în chip de scuză. Zâmbetul ei nu ostoi usturimea provocată de observația răutăcioasă a doamnei Șopârlă, dar îi dădu suficient

curaj lui Evie să nu o bage în seamă și să se gândească, pentru prima dată, cum s-or fi simțit ceilalți copii respinși.

Evie se desprinsese de trupul fratelui ei și se întoarse să se uite la cei doi băieți din spate. Cu trei rânduri în urma lor stătea un băiat, cam de vârsta lui Hamilton, dar care nu arăta deloc ca el. Era foarte slab și palid. Noul palton pe care i-l dăruiseră cei de la Societatea de Ajutorare a Copiilor atârna pe el, făcându-l să arate ca o sperietoare de ciori. Se zgâia pe geam cu umerii căzuți și pieptul scofâlcit și tușea de fiecare dată când în vagon pătrundea un fir de fum.

Celălalt băiat stătea chiar pe locul din spate al vagonului, pe partea opusă. Ședea în colț, cu spatele rezemat într-o rână, cu un picior lung întins pe bancă și cu pălăria trasă pe ochi, dar nu chiar atât de tare încât să nu îi poată vedea ochii întunecați, ca de altfel întreaga lui înfățișare. Haine negre, păr negru, ten închis la culoare. Ba chiar și în barbă îi mijeau peri întunecați. Însă ceea ce o făcea să se înfioare erau ochii lui albaștri, întunecați. Mai ales când o fixau ca acum.

Evie nu credea că Zach avea prieteni. Stătuse mereu de unul singur, chiar și atunci când trenul se umpluse de copii. Ea îl avea pe Hamilton. Zach nu avea pe nimeni. Ce trist! Toți avem nevoie de un prieten.

Evie zâmbi și flutură degetele într-o încercare timidă de a-l saluta.

Zach o privi dușmănos și își dezveli dinții ca un câine care mârâie amenințător.

Îndată, Evie își strânse degetele pumn și se răsuci înapoi în scaun. Poate că unii oameni chiar n-aveau nevoie de prieteni.

– Am reușit să plasez copii în Bonham și înainte, zise domnișoara Woodson. Sunt sigură că se va rezolva cumva și de această dată.

Doamna Dougal își dresese glasul, afectată.

– Singurul copil căruia s-ar putea să îi găsești o familie este băiatul Pearson. Au fost câțiva care s-au oferit deja să îl ia. Nu trebuie decât să îl desparți de sora lui.

Să o despartă de Hamilton? Inima lui Evie începu să îi bată cu atâta putere, mai să îi spargă pieptul. Îl prinse de mână pe fratele ei și începu să îl strângă cu toată puterea.

– Dar le este atât de greu copiilor când îi despărțim, protestă domnișoara Woodson.

– Le va fi și mai greu dacă vor ajunge pe străzile New York-ului. Măcar pe unul să îl salvăm, dacă putem. Uneori, cele mai grele decizii sunt și cele mai bune. Doamna Dougal le azvârli o privire peste umăr lui Evie și Hamilton, după care pufni și se întoarse spre domnișoara Woodson. Nu merită să distrugi șansa băiatului de a avea un viitor promițător doar ca să stăvilești niște lacrimi. O să își revină ei.

Evie o privi insistent pe domnișoara Woodson, implorând-o în mintea ei să îi ia partea și să îi spună doamnei Șopârlă că nu avea dreptate. Dar ea nu făcu asta. Dimpotrivă, își mușcă buza și încuviință din cap.

– Nu le poți lăsa să ne despartă, Ham'ton! se tângui Evie bâiguind disperată, dar atentă ca doamna Șopârlă să nu o audă. Nu le poți lăsa!

Hamilton îi strânse mâna și își împinse bărbia în față.

– Nu îți face griji. Nu le voi lăsa. Ținând-o de mână, băiatul se ridică de pe bancă și o trase după el pe culoar. Haide! Trebuie să vorbesc cu Zach.

Băiatul înspăimântător din capătul vagonului, care tocmai își arătase colții? Evie își târșâi picioarele.

– Nu vreau...

Hamilton oftă și îi aruncă privirea lui cu care îi spunea: „Nu te mai purta ca un bebeluș.”

– E și el un copil ca noi toți, Evie. Și el ne poate ajuta.

Dar băiatul „nu” era deloc ca toți ceilalți. Evie nu era nici măcar convinsă că Zach era copil. Nu când se gândea că avea barbă și picioare aproape la fel de lungi ca ale tatei. Dar n-avea de gând să îi lase fratelui ei impresia că e speriată, așa că strânse din buze și se lăsă târâtă în urma lui Hamilton.

– Ce vrei? Zach își coborî piciorul de pe bancă și îl rășchiră peste banca din fața lui, blocând accesul lui Hamilton în spațiul dintre bănci.

Dar atitudinea lui Zach nu îl opri pe fratele ei. El trecu peste piciorul întins al lui Zach și se așeză pe locul din fața băiatului, lăsând-o pe Evie să se cațere lângă el.

– Am nevoie de un sfat, zise Hamilton ferm, cum obișnuia să vorbească tatăl lor ori de câte ori îi învăța cum să se poarte. Doamnele se gândesc să ne despartă la următoarea stație, și eu nu am de gând să îngădui una ca asta. Așa că vreau să știu cum reușești să îi faci pe oameni să nu te dorească.

Zach se ridică agale și se întinse peste spațiul dintre cele două bănci. Ochii lui albaștri și întunecați se îngustară, iar colțul gurii i se înălță într-un rictus de-a dreptul înspăimântător care încrâncenă inima copilei.

– Le spun că o să îi omor în somn.

Evie icni. Cum putea cineva să spună lucruri atât de îngrozitoare? Doar nu avea de gând să facă așa ceva. Sau avea?

Zach rânji. Evie scânci.

Hamilton, pe de altă parte, dădu din cap.

– Perfect. Să îi ameninț cu moartea. Am înțeles!

Poftim? Privirea lui Evie zbură spre fratele ei. Nu putea să facă așa ceva!

Zach trebuie să fi gândit și el la fel, fiindcă oftă și zise clătinând din cap:

– Ascultă, amice, nu înseamnă că, dacă mie îmi merge așa, o să îți meargă și ție. Ai o față de înger. Nimeni nu o să te creadă în stare de crimă.

– Poate dacă o să tușească la fel ca mine, o să meargă! Seth își croia drum pe culoar, când o tuse seacă îi făcu pe toți să se uite la el. Prefă-te (băiatul tuși în batista pe care doamnele insistaseră să o ia cu el) că ești bolnav.

Zach clătină din cap.

– Nu. Arată prea sănătos. Oamenii o să creadă că o să își revină. Băiatul mai mare își scoase pălăria și se scărpină în cap, în timp ce răutatea îi pieri de pe chip. Tre' să găsim altceva.

Evie se uita de la un băiat la altul. Zach îi „ajuta” cumva? Poate că Hamilton avea dreptate. Poate că băiatul doar se „prefăcea” că e îngrozitor. Deși Evie nu pricepea cum putea cineva să vrea să fie urât, când ea se străduia din greu să îi facă pe oameni să o placă.

Zach îl măsură pe Hamilton din cap până-n picioare, apoi își încrucișă brațele peste piept și se rezemă de spătarul băncii.

– Prefă-te că ești un copil bogat și răsfățat. Ți se potrivește mai bine.

Hamilton se încruntă.

– Dar nu sunt bogat! N-am decât un rând curat de haine și valiza de carton pe care mi-au dat-o cei de la Societatea de Ajutorare a Copiilor. La fel ca toți ceilalți.

Zach își coborî brațele de pe piept, ochii lui albaștri, întunecați sclipind de viclenie.

– Mda, dar pentru numele voastre, „Hamilton” și „Evangeline”, e o nimica toată să îi faci pe oameni să creadă că provii dintr-o familie cu stare. Fermierii nu îi pot suferi pe oamenii înstăriți. Cred că sunt niște răzgâiați, care n-au nicio etică a muncii.

Evie habar n-avea ce însemna „etica muncii”, așa că probabil nu avea așa ceva. Poate tocmai din pricina „asta” nu voia nimeni să o ia acasă. Însă Hamilton trebuie să fi avut așa ceva, de vreme ce tuturor le plăcea de el. Prin urmare, trebuia să găsească o cale să o ascundă.

– Începi dând ordine la toată lumea. Apoi faci o criză de furie. Strigi, urlă, dai din mâini și din picioare. Zach zâmbea acum cu toată gura. Zâmbetul lui nu mai arăta deloc înspăimântător, ci, mai degrabă, fericit.

– Și dacă nici așa nu merge, mușcă-i, își dădu Seth cu părerea, după care începu din nou să tușească. Ori de câte ori voiam ca asistentele să mă lase în pace, le mușcam. După aia mă lăsa în pace vreme îndelungată.

Zach îl bătu cu palma pe spate pe băiatul plâpând, mai să îl trântescă jos.

– Bună idee! Poate că o să încerc să fac și eu așa într-o bună zi. Și începu să râdă pe înfundate făcându-i și pe ceilalți băieți să i se alăture.

Evie râse și ea chiar dacă nu credea că era amuzant să muște pe cineva. O pisicuță o mușcase odată de un deget și o duruse două zile. Dar, dacă mușcând pe cineva rămânea împreună cu Hamilton, atunci o să muște.

– Înapoi la locurile voastre, copii, strigă domnișoara Woodson din fața vagonului. Imediat ajungem în Bonham. Trebuie să vă adunați lucrurile.

Evie și Hamilton se priviră în ochi, după care se ridicară de pe bancă și se întoarseră la locurile lor. I se strânse stomacul când se gândi la ce se putea întâmpla la următoarea stație, dar își aduse aminte ce îi spunea mama să facă ori de câte ori era speriată.

De îndată ce se așeză la locul ei, își cuprinse mâinile în poală, își plecă fața și închise ochii. „Doamne, nu îi lăsa să mi-l ia pe Hamilton. Te rog! Am nevoie de cineva aici, pe pământ care să mă iubească.”

O oră mai târziu, Evie stătea pe un podium în tribunalul local alături de Hamilton, Seth și Zach, în așteptarea cuplurilor care veneau să îi măsoare din cap până în picioare.

– Stați drepti, nu vă vânzoliți și vorbiți numai când sunteți întrebați, îi instrui domnișoara Woodson, trecând prin dreptul copiilor aliniați ca să îi măsoare pentru ultima oară, așa cum făcuse în fiecare oraș în care se opriseră până atunci. Se opri în fața lui Seth ca să îi tragă mâneca mantoului peste încheietură, după care îi netezi părul lui Evie. Când se apropie de Zach, acesta îi aruncă o privire atât de dușmănoasă, încât domnișoara Woodson se dădu înapoi fără să îl atingă.

– Zâmbește, zise ea, ținându-l cu o privire dojenitoare pe băiatul tolănit în colț, și bagă de seamă cum te porți.

Cuplurile începură să intre, iar inima lui Evie o luă la galop. „Doamne, fă să fie cineva care să ne vrea pe mine și pe Hamilton. Împreună, Te rog!”

Făcea tot ce îi spusese domnișoara Woodson. Nu se vânzolea. Stătea cât mai dreaptă cu puțință. Zâmbea, ascunzându-și ochii în